

четяхъ една година наръдъ всяка нощъ на сѣне? Какъ не шѣхъ да свърша. Туку са брѣе още едно Перу.* — Съ тѣзи думи той са удрише съ рѣка по голо-то си чело, въздихнеше, подадеше ми едно епѣие и ми казваше лека нощъ.

Повече-то отъ тѣзи стихотворения бѣха разбира са много приятни, и кога ги четеше този малъкъ мъжъ съ огненни очи, слушатели-тѣ забравятъ, че той е на петдесетъ и петъ години. Но той живѣеше само съ една стара слугиня и съ едно кланение, кое-то често му са испречнаше кога-то си праваше мехлеми-тѣ и други-тѣ цѣрове, и наистина чудно са виждаше, че никога въ живота си при толкова-то си желание каля хубавици-тѣ и при можность-та си, както чуввахъ, той никога не бѣлъ жененъ, дори и сега, въ тази извѣхналость, пѣжаше мисль да са жени. Кога-то сѣдѣхме една вечеръ тѣй двама и пунахме и пиохме червено вино, попитахъ го за причина-та, защо той носи още калугерско-то си име и защо не хвърли любовь на нѣкое хубаво момиче, кога-то толкова много приминуватъ по край дюкена му. Изведнажъ той са увисна и уисна, на туку ми рече: „Хубаво момиче? Да; то не ще да е нѣкое зло нѣщо. Тѣй сѣщо и женитба-та ще е по-добра, отъ колко-то казвать. Ами азъ сѣмъ вече много старъ за една млада, а за една стара много младъ, т. е. искамъ да кажа, много голѣмъ поетъ. Болко-то по-стара е втлчка-та, толкова по-мѣчно ѝ са скубятъ пера-та. Я чувай ти, приятелю, азъ имахъ едно време една много снажна, коя-то ма наричаше тѣй, една—ти казвать, каква-то нѣла да вида втори пѣтъ. И тѣй азъ станахъ по-горделивъ, или какъ да то реча, ако ма поискаше друга по-долна, пѣмамъ любовь каля нея, отъ кои-то има доро дузина. По-добръ да си сѣнувамъ азъ едно щастие въ стихове и да си фантазирамъ една съвършенна хубость, каква-то може въ хиляда-та де са намери една, както грѣцкия живописецъ — Аполлинесъ си позволяваше? —, кой-то открадваше за негова-та Венусъ отъ тази комшийка нѣщо и оттаткъ изнишеше нѣкой хубавъ носъ или очи, и земеше отъ всякадѣ най-хубаво-то и тѣй си свършаше кадра-та. Но тази ти казвать, тя притежаваше всички хубости, та ти мѣчно ще ми вѣрвашъ ако ти кажа, че тя заплати много скъпо хубость-та си, на и малцина не знаять за тази исторня тѣй точно, като мене, ако и да помнятъ туркани-тѣ жители и да си наумиватъ кога попиташь за Ерминия и всякой ще ти отговори, че тя бѣше хубавица като слънце, — една въ свѣта и ще ти подтвърдятъ, че въ про-